

meget Kvindekongressen end bringer frem, saa har den dog intet med Neger-spørgsmaalet at gøre.

Jeg har ovenfor talt om Damernes Hatte; her maa jeg tilføje, at lige saa mange Damer, der var, lige saa mange Hatte var der ogsaa. Damen uden Hat lod sig ikke se i denne Forsamling. Hun har sine egne Spørgsmaal, de proletariske Kvindespørgsmaal, som her foreløbig er gemt i det borgerlige Kvindespørgsmaals vide Folder. Men „Damen uden Hat“ vil ogsaa en Dag træde frem paa Scenen og tage Løsningen af sit Spørgsmaal i sin egen Haand og mangen „Dame med Hat“ vil saa maaské finde, at hun staar „Damen uden Hat“ nærmere end nogen Modehandlerinde kan ane.

Den overvejende Majoritet af Damerne var Fruer, og blandt dem var mangen en hvidhaaret Morlille. Det forhøjede ikke saa lidt Forsamlingens alvorlige Karakter. Man havde her Lejlighed til at studere Matronernes tvende Typer: den ene Type som Alderen skrumper ind, den anden, hvor Formerne bliver alt for yppige. Men begge Typer, hvad enten de var fede eller magre, havde det samme tillidsfulde og forhaabningsfulde Blik. Hvad har ikke disse gamle Øjne allerede set og været med til, Kvindens Stilling for en Menneskealder siden og hendes nuværende Stilling! Og hvor forskelligt er ikke dette Blik fra dem man kan iagttage i Arbejderforsamlinger. Begge er Udtryk for Begejstring, for Sejrsvished. Men der siger Blikket: „Vi vil ikke vente, vi maa og skal have vor Ret“, og her, blandt Matronerne, siger det: „Vi venter, vi faar nok vor Ret“.

Efter Berliner-Tageblatt ved S. H.

Haandbog for de smaa Hjem.

Fru Elfrid Fibiger har paa Ernst Bojesens Forlag udgivet en ganske mærkelig lille Bog under ovenstaaende Titel.

Vi kalder den mærkelig, fordi den paa sine 155 Sider i Virkeligheden i en kort, klar og sammentrængt Form indeholder alt, hvad der kan være Brug for at vide ikke alene i en By- men ogsaa i en Landhus-holdning.

Egenlig burde den være uundværlig; den burde findes i enhver Kvindes Eje, forstaar sig, i de Kvinders, som hygger og freder om, og som skaber de smaa Hjem, hvad enten det nu er for Ægtemanden de breder Dug, eller det er for sig selv, eller de spiser Fremmedes Brød eller udfylder en Plads i Forældrehjemmet. Den er nemlig en Haandbog i den allerbedste Betydning, den giver Underretning om alt, og vi er forvissede om, at den i en lille Husholdning, selv om man en Gang imellem kan se et Par Mennesker hos sig, ikke behøves anden Vejledning i Madlavningens, Bagningens og Syltningens Mysterier. Man forbavses ligefrem over Forfatterindens Evne til at koncentrere, til at udelade alle overflødige Ord og kun holde sig til Sagens Kærne. Det er en Kunst, som skattes højt i vor travle Tid, hvor der er saa meget, som skal siges, læres og kendes, og hvor den findes, bør den holdes i Ære.

Med disse faa Ord være Fru Fibigers lille Bog anbefalet vore Læsere. Vi har ikke

Plads til at fortælle detaillert, hvad Bogen indeholder, men køb den kun, den fortjener at ejes, at læses.

Det kongelige Landhusholdningsselskab har købt en Del Eksemplarer til Uddeling. Bogen, som er trykt i 6000 Eksemplarer faas i enhver Boghandel.

H.

Kræfter.

Hvilke Kræfter i Menneskesjælen Slægtens Historie aabenbarer:

Usynlige Skarer

af mægtige Lidenskaber og Drifter, der vælder sig frem gennem Slægter og Skifter og efterlade manende Ord i Historiens Blade.

Mennesket, i Guds Billed skabt, ofrer i Gudstrang,

— for Offertrang!

Kærlighedsstyrken i Buddhaismen, Mahomedaner-Fatalismen.

Hvilket Taalmod i Pilgrimsgangen, hvilken Begejstring i Korsfarersangen og den Kristnes Martyrdød!

Menneskets Slægtstrang, Fædrelandssind:

Jødefolket spredt over Verden, arbejder stille; Samlingstanken, Fællesfølelsen endnu ej slukket, trods tusind Aars Hinder; Jødefolkets historiske Minder lever og virker i Tro paa dets Sag fra Ørkenvandringen til idag.

Frihedstrangen i Menneskets Sjæl, Revolutionens Vildmandsværk:

Hvilket rygende Hav af Blod, hvilke Kræfter tændt for Ideerne, Smertenshyl under Fødselsveerne, inden den renere Livsform stod færdig og stærk!

Nu Nationernes Trang til at ordne sig Samfund ved Samfund med Selvbestemmelse selv for det mindste, der bærer en Sag mod Menneskehedens lysere Dag.

Hvem ser Grænse for Maal og Virke i Menneskehedens Fælleskirke?

Troen selv kender ingen Grænse, skaber Kræfter, som ej kan ænse Hinder og Skranke, hvor Hjerterne banke i Takt med det store Fællesmaal.

Kærlighedsbudets Lys over Jorden straalere alt klarere frem gennem Tiderne, øger i Styrke ved dagligt Yrke

Paa Udviklingsarbejdets store Mark.

a. (Norske Varden).

Kvindelig Taalmod.

De kender sikkert, Fru Redaktør, Badeanstalten ved Rundetaarn. Den er tarvelig, og der kunde maaské ønskes en lille Smule mere Komfort og Oppudsning, men man faar dog altid der et ordenligt Bad og, hvad der især tiltaler, en høflig og imødekommende Omgangsmaade af de kvindelige Funktionærer.

En Morgenstund var jeg kommen tidligere end sædvanligt. Da der ikke var ret mange Besøgende, kom jeg i Samtale med de kvindelige Funktionærer og spurgte tilfældigvis om deres Arbejdstid.

Til min store Forbavselse hørte jeg, at de møder Kl. 5 $\frac{3}{4}$ om Morgenen og arbejder uafbrudt til Kl. 8 Aften for 1 Kr. daglig.

Jeg spurgte: „Men saa har De vel Middagshvil?“

„Nej, vi maa stjele os til at spise baade Frokost og Middag i en belejlig Stund, naar her ikke er for travlt.“

„Men rimeligvis har De saa hver femte Dag fri“, sagde jeg.

„Nej, kun hver 3die Søndag.“

Men hvorfor i al Verden henvender De Dem ikke til Direktionen for at gøre dem opmærksom paa Nødvendigheden af en Fridag, da det rimeligvis er en Ubetænksomhed fra Styrelsens Side.“

„Nej, det tør vi ikke, ti vi er alt for bange for at miste vor Plads. — Vi har det godt, og vi har Børn at forsørge, og Ansættelsen her er stadig fast, naar vi passer vort Arbejde. Hvad der er det værste for os, er, at vi aldrig faar Tid til at sy et Sting paa vort Tøj; ti selv om her var Tid, maa vi selvfølgelig ikke sidde med Haandarbejde.“

I det sidste kunde jeg give Konen Ret, men jeg fatter ikke, at Kræfterne kan slaa ret længe til for disse stakkels Kvinder, der 14 Timer i Døgnet maa staa bøjet over det varme Vand, rense og skylle Karene uden nogen Hviletid, og jeg fatter endnu mindre, at ikke saadanne dygtige og samvittighedsfulde Funktionærer har saa megen Selvfølelse og Forstaaelse af deres Ret som Mennesker, at de i al Høflighed henvender sig til Bestyrelsen og anmoder om en Fridag hver 5te eller 6te Dag, saaledes at de kunde besørge Indkøb, sy lidt paa deres Tøj, ordne deres Hjem eller foretage en lille Udflugt.

At de derved skulde blive kastede paa Døren, er sikkert en Spøgelsesfrygt, som intet Steds har hjemme.

Hambros Badeanstalt er anlagt af humane Grunde for at gavne Mennesker, saa er det jo urimeligt, at den for at gavne nogle skal ødelægge andre. Har den Raad til at give billige Bade, har den vel ogsaa Raad til at lønne Funktionærerne ordenligt og give dem en menneskelig Fritid.

Men saaledes er nu Kvinderne: Taale og lide, det mener de, at de er skabt til, og saa længe de saaledes finder sig taalmodigt i alt, saa længe synes jeg, det er ørkesløst at tale om Kvindernes borgerlige Rettigheder.

Det var kun for, at De Fru Redaktør! i Fremtiden vilde hefte deres Blik endnu mere paa Kvindernes utidige Taalmod, baade i Hjemmet og paa Arbejdsmarkedet, jeg sender Dem disse Bemærkninger.

M. M.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Og hvor var hun dog ikke smuk endnu, noget mere alvorlig, mere moden end den Gang, men maaské endnu mere tiltrækkende ved de Sjælslidelser, hvorom hendes Træk fortalte. Da hun berettede hin Persons Ud-